

En skrøbelig Gud  
lod lyset gå frem på et skælvende bud;  
det dæmrer en morgen og blafrer en nat,  
hvor lyset på stagen for alle er sat  
og ikke ind under en skæppe af ler,  
hvor ingen det ser.

En Gud, der gør tegn  
for døve i afsides krog eller egn  
med pegende fingre, hvor livslinjen går  
i hånden og standser det blødende sår  
og danner, hvor hænderne mødes en favn  
for frelserens navn.

Usårlige Gud,  
der opsøger heldet, hver gang du går ud,  
så let som en fjer på en fugl i det fri,  
der synger i skoven ved sø og ved sti  
og lader sig høre velsignende lydt,  
hvor floden har flydt.

*Lars Hougaard Clausen*